

Arrest

**nr. 313 322 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat P. ROELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verblijft in het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas en wordt op 2 september 2024 door een protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord via het systeem van video-conferentie.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 september 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Marokkaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Tanawin (provincie Taroudant). Van 1998 tot 2012 werkte u in Casablanca in de sector van auto-onderdelen. Na 2012 keerde u terug naar uw geboorteregio en verbleef u bij uw ouders. Op 22 juni 2018 trouwde u met L.A. in Agadir.

U verliet Marokko in december 2018 in het kader van gezinsherening. U kwam aan in België op 16 december 2018. Op 21 april 2022 werd de echtscheiding tussen u en L. uitgesproken door de Familierechtbank van Antwerpen.

Van 19 april 2021 tot 30 augustus 2021 verbleef u voor een eerste keer in de gevangenis van Antwerpen. Op 5 mei 2023 liep u een definitieve veroordeling op van 18 maanden gevangenisstraf voor weerspannigheid, door een enkele persoon voorzien van wapens, diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, of om de vlucht te verzekeren. U verbleef vanaf 30 september 2023 tot 1 december 2023 voor een tweede keer in de gevangenis van Antwerpen.

Op 13 juni 2024 werd u door de politie van Antwerpen aangehouden wegens het in dronken toestand verstoren van de openbare orde. Dit gebeurde ook al op 4 mei 2024 en 28 mei 2024. U werd overgebracht naar het Centrum Voor Illegale Merksplas (CIM).

U diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 augustus 2024. U kunt niet naar Marokko terugkeren omdat uw leven er in gevaar is. Sinds uw aankomst in België kende u problemen met uw schoonzus S., de vrouw van uw broer A.R. Beiden wonen in Nederland. Ze is jaloeers en wil u geen succes gunnen. Uit jaloezie wou ze uw leven kapotmaken. Ze beledigde u en viel u verbaal aan. Sinds 2021 of 2022 wordt u ook bedreigd door H. en Y., S. haar broers. Ze willen u vermoorden omwille van uw problemen met S. Haar broers wonen in Rabat en zullen hun rekening met u vereffenen eens u terug bent in Marokko.

Daarnaast vreest u ook economische moeilijkheden te kennen. Volgens u is er weinig tot geen werk in de regio waar u afkomstig van bent.

In uw administratief dossier bevindt zich een kopie van een Marokkaans paspoort (geldig van oktober 2018 tot oktober 2023).

B. Motivering

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (notities persoonlijk onderhoud van 02.09.2024 [hierna CGVS], p. 4). U gaf evenwel aan een operatie te hebben ondergaan aan uw oren. Tijdens het persoonlijk onderhoud begreep u enkele keren de vraag niet waarna deze werd herhaald. Zowel de tolk als de protection officer verhoogden hun stemgeluid wanneer ze merkten dat u de vragen niet goed hoorde. Aan het eind van het persoonlijk onderhoud gaf u aan de tolk en de protection officer goed te hebben begrepen (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u rechten werden gerespecteerd en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van het laattijdig indienen van uw verzoek om internationale bescherming én het indienen van dat verzoek louter om een terugdrijving uit te stellen (zie hieronder), is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, zoals blijkt uit onderstaande elementen:

1. De laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw beweerde nood aan bescherming. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België aankwam op 16.12.2018. U diende echter pas een verzoek om internationale bescherming in op 14.08.2024. Dit mag verbazen daar u reeds sinds uw aankomst problemen kende met uw schoonzus S. In

2020 begonnen de problemen groter te worden en vanaf 2021 of 2022 werd u ook bedreigd door H. en Y. (CGVS, p. 10 t.e.m. p. 12 en p. 16).

- Volgens u wist u niet wat het indienen van een asielaanvraag inhield (CGVS, p. 16). Hier kan geen geloof aan worden gehecht. Uit uw bijlage sexies 13 blijkt dat u op 13 oktober 2023 een gesprek had met een terugkeerbegeleider. U haalde toen aan dat u niet kon terugkeren naar Marokko omwille van politieke problemen met de Islam. Gezien u tijdens uw verblijf in de gevangenis van Antwerpen contact had met een terugkeerbegeleider kan er worden aangenomen dat u op de hoogte werd gebracht van de mogelijkheid om een verzoek in te dienen.

- U diende niet eerder een verzoek om internationale bescherming in omdat u beschikte over een verblijfskaart (CGVS, p. 16). Uit uw bijlage 21 (d.d. 22.08.2022) blijkt echter dat uw recht op een verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd. Uw F-kaart was toen reeds gesupprimeerd. Gezien H. en Y. u vanaf 2021 of 2022 tot vier maanden voor uw aankomst in Merksplas bedreigden met de dood, en u toen niet beschikte over een geldige verblijfsvergunning, is het gegeven dat u ooit beschikte over een verblijfskaart geen geldige reden.

- Er dient te worden benadrukt dat u pas uw verzoek indiende op 14 augustus 2024, bijna twee maanden na uw aankomst in Merksplas. Hiermee geconfronteerd zei u enkel: "Omdat ik dacht dat ze me weer zouden vrijlaten. Ik had een F-kaart, ik werkte ook. Ik begrijp niet waarom ik in dit centrum beland was."

Het CGVS stelt vast dat u pas na een mislukte repatriëringspoging en het vastleggen van een tweede repatriëringsdatum een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit alles wijst erop dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

2. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen met uw schoonzus S. en haar broers omwille van onderstaande redenen:

- U legt geen enkel bewijs neer om uw beweerde problemen met hen te staven. U werd nochtans bedreigd via WhatsApp en Messenger. Volgens u ligt uw telefoon al twee jaar in het politiekantoor te Kalmthout (CGVS, p. 10). U heeft eveneens geen toegang tot uw Messenger (CGVS, p. 13). Indien u daadwerkelijk vreest voor de dood mag worden verwacht dat u meer moeite aan de dag legt om uw problemen te staven.

- U diende nooit klacht in tegen S., ondanks zij samen met uw broer in Nederland woont. U stelt niet op de hoogte te zijn van hoe men een klacht kan indienen. België is voor u een nieuw land en u bent bovendien altijd bezig met werken (CGVS, p. 14). Gezien u reeds sinds december 2018 in België verblijft en tijdens uw verblijf van bijna 6 jaar meermaals in contact kwam met de Belgische politie en justitie kan worden verwacht dat u weet hoe iemand een klacht kan indienen.

- Uit uw administratief dossier blijkt dat u zowel op 4 mei als op 29 mei door de politie van Antwerpen werd verhoord. In beide verhoren werd u gevraagd of er een reden was voor uw verblijf in België. U antwoordde tijdens beide verhoren negatief. U gaf op zowel 4 mei als 29 mei aan dat er geen reden was waarom u niet terugkeerde naar uw land van herkomst en dat u geen slachtoffer was van een misdrijf. U kon hiervoor geen afdoende verklaring bieden (CGVS, p. 17).

- Tijdens uw gesprek met de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken zei u niet te kunnen terugkeren naar Marokko omwille van politieke problemen met de islam. U zei hierover niets tijdens het persoonlijk onderhoud. Indien u daadwerkelijk al geruime tijd problemen kent met S. en haar broers mag worden verwacht dat u hiervan melding maakte tijdens uw gesprek met de terugkeerbegeleider.

- Uw verklaringen over de bedreigingen van H. en Y. kunnen allerminst overtuigen. Zo kon u niet duidelijker aangeven wanneer zij begonnen met u lastigvallen (CGVS, p. 12 en p. 13). Bovendien toont u maar weinig interesse in uw belagers. U kon niet vertellen voor welk politiebureau of voor welke zone ze werken. U weet niet precies waar in Rabat ze wonen. U stelt zich hierover niet geïnformeerd te hebben omdat het u niet aanbelangt (CGVS, p. 15 en p. 16).

- U wordt sinds 2020 niet meer lastiggevallen door S. (CGVS, p. 12). Uit de door u voorgehouden problemen met S. kan aldus geen actuele vrees voor vervolging worden afgeleid bij terugkeer naar Marokko.

3. Uw vrees voor economische moeilijkheden of problemen ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. De Conventie van Genève voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras,

religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dat er in Europa meer werkgelegenheid is en u hier meer kan verdienen dan in Marokko wordt op zich niet betwist. Dit betekent evenwel niet dat u in Marokko geen enkele mogelijkheid zou hebben te werken en er uw leven uit te bouwen. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat in Casablanca werk vond van 1998 tot 2012. Bovendien wonen uw broers M. en A. in Tanawin en hebben ze er beiden werk (CGVS, p. 6). U toonde niet aan dat u als Marokkaans staatsburger niet de mogelijkheid zou hebben om in het legale circuit in uw land van herkomst werk te vinden (CGVS, p. 18).

Tot slot wijst u nog naar het gegeven dat u getrouwd bent en van uw vrouw houdt (CGVS, p. 18). U zei echter aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u gescheiden bent (CGSV, p. 5), wat ook blijkt uit uw administratief dossier. U gaf aan niet akkoord te zijn gegaan met de echtscheiding. Hoe dan ook, dergelijke problemen zijn van familiale aard en ressorteert niet onder de Vluchtelingenconventie.

Uit voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing en zet het volgende uiteen:

“Verzoeker meent dat er wel degelijk rekening moet gehouden worden met zijn oprechte verklaringen aangaande de (doods)bedreigingen aan zijn adres.

Verzoeker zou ook niet aantonen dat de problemen die hij heeft in zijn thuisland nog actueel zijn. Uit niets blijkt ook dat verzoeker een ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd.

Verweerster besluit onterecht om verzoeker het nadeel van de twijfel te geven.

Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:

“The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof.” (EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer om verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming te weigeren.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bijgevolg werd er geoordeeld dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht omtrent de motieven.

De beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de vormen van bedreiging die hij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS stelt dat de bewijslast bij verzoeker ligt.

Daarbij vraagt zij echter een onmogelijke bewijslast van verzoeker. Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

"It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."

Verzoeker toont aan dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker dient aan te tonen dat hij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat Marokko een veilig regio voor hem zou zijn omwille van de willekeur en wetteloosheid die er heerst.

Verzoeker stelt dat Marokko in geen geval een veilige plaats is voor hem en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus."

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart in België problemen te kennen met zijn schoonzus, echtgenote van zijn broer, die beiden in Nederland wonen. Zij zou hem hebben beledigd en verbaal aangevallen. Sinds 2021 of 2022 zou hij ook worden bedreigd door haar broers die hem willen vermoorden omwille van zijn problemen met hun zus. Deze broers zouden hun rekening met hem vereffenen bij zijn terugkeer naar Marokko. Verder vreest verzoeker economische moeilijkheden te kennen bij gebrek aan werk in zijn regio van herkomst.

4.2. De verwerende partij besluit na onderzoek van de door verzoeker ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

De verwerende partij baseert zich daarvoor op volgende bevindingen:

(i) de laattijdigheid van het beschermingsverzoek ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van verzoekers beweerde nood aan bescherming; waarbij zij motiveert als volgt:

“Uit uw administratief dossier blijkt dat u in België aankwam op 16.12.2018. U diende echter pas een verzoek om internationale bescherming in op 14.08.2024. Dit mag verbazen daar u reeds sinds uw aankomst problemen kende met uw schoonzus S. In 2020 begonnen de problemen groter te worden en vanaf 2021 of 2022 werd u ook bedreigd door H. en Y. (CGVS, p. 10 t.e.m. p. 12 en p. 16).

- *Volgens u wist u niet wat het indienen van een asielaanvraag inhield (CGVS, p. 16). Hier kan geen geloof aan worden gehecht. Uit uw bijlage sexes 13 blijkt dat u op 13 oktober 2023 een gesprek had met een terugkeerbegeleider. U haalde toen aan dat u niet kon terugkeren naar Marokko omwille van politieke problemen met de Islam. Gezien u tijdens uw verblijf in de gevangenis van Antwerpen contact had met een terugkeerbegeleider kan er worden aangenomen dat u op de hoogte werd gebracht van de mogelijkheid om een verzoek in te dienen.*

- *U diende niet eerder een verzoek om internationale bescherming in omdat u beschikte over een verblijfskaart (CGVS, p. 16). Uit uw bijlage 21 (d.d. 22.08.2022) blijkt echter dat uw recht op een verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd. Uw F-kaart was toen reeds gesupprimeerd. Gezien H. en Y. u vanaf 2021 of 2022 tot vier maanden voor uw aankomst in Merksplas bedreigden met de dood, en u toen niet beschikte over een geldige verblijfsvergunning, is het gegeven dat u ooit beschikte over een verblijfskaart geen geldige reden.*

- *Er dient te worden benadrukt dat u pas uw verzoek indiende op 14 augustus 2024, bijna twee maanden na uw aankomst in Merksplas. Hiermee geconfronteerd zei u enkel: “Omdat ik dacht dat ze me weer zouden vrijlaten. Ik had een F-kaart, ik werkte ook. Ik begrijp niet waarom ik in dit centrum beland was.”*

Het CGVS stelt vast dat u pas na een mislukte repatriëringspoging en het vastleggen van een tweede repatriëringsdatum een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit alles wijst erop dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.”

(ii) zij hecht geen geloof aan verzoekers beweerde problemen met zijn schoonzus en haar broers om volgende redenen:

“ - U legt geen enkel bewijs neer om uw beweerde problemen met hen te staven. U werd nochtans bedreigd via WhatsApp en Messenger. Volgens u ligt uw telefoon al twee jaar in het politiekantoor te Kalmthout (CGVS, p. 10). U heeft eveneens geen toegang tot uw Messenger (CGVS, p. 13). Indien u daadwerkelijk vreest voor de dood mag worden verwacht dat u meer moeite aan de dag legt om uw problemen te staven.

- *U diende nooit klacht in tegen S., ondanks zij samen met uw broer in Nederland woont. U stelt niet op de hoogte te zijn van hoe men een klacht kan indienen. België is voor u een nieuw land en u bent bovendien altijd bezig met werken (CGVS, p. 14). Gezien u reeds sinds december 2018 in België verblijft en tijdens uw verblijf van bijna 6 jaar meermaals in contact kwam met de Belgische politie en justitie kan worden verwacht dat u weet hoe iemand een klacht kan indienen.*

- *Uit uw administratief dossier blijkt dat u zowel op 4 mei als op 29 mei door de politie van Antwerpen werd verhoord. In beide verhoren werd u gevraagd of er een reden was voor uw verblijf in België. U antwoordde tijdens beide verhoren negatief. U gaf op zowel 4 mei als 29 mei aan dat er geen reden was waarom u niet terugkeerde naar uw land van herkomst en dat u geen slachtoffer was van een misdrijf. U kon hiervoor geen afdoende verklaring bieden (CGVS, p. 17).*

- *Tijdens uw gesprek met de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken zei u niet te kunnen terugkeren naar Marokko omwille van politieke problemen met de Islam. U zei hierover niets tijdens het persoonlijk onderhoud. Indien u daadwerkelijk al geruime tijd problemen kent met Samiyah en haar broers mag worden verwacht dat u hiervan melding maakte tijdens uw gesprek met de terugkeerbegeleider.*

- *Uw verklaringen over de bedreigingen van H. en Y. kunnen allerm minst overtuigen. Zo kon u niet duidelijk aangeven wanneer zij begonnen met u lastigvallen (CGVS, p. 12 en p. 13). Bovendien toont u maar weinig interesse in uw belagers. U kon niet vertellen voor welk politiebureau of voor welke zone ze werken. U weet*

niet precies waar in Rabat ze wonen. U stelt zich hierover niet geïnformeerd te hebben omdat het u niet aanbelangt (CGVS, p. 15 en p. 16).

- U wordt sinds 2020 niet meer lastiggevallen door S. (CGVS, p. 12). Uit de door u voorgehouden problemen met S. kan aldus geen actuele vrees voor vervolging worden afgeleid bij terugkeer naar Marokko.”

(iii) verzoekers vrees voor economische moeilijkheden of problemen ressorteert niet onder het toe-passingsgebied van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet:

“Dat er in Europa meer werkgelegenheid is en u hier meer kan verdienen dan in Marokko wordt op zich niet betwist. Dit betekent evenwel niet dat u in Marokko geen enkele mogelijkheid zou hebben te werken en er uw leven uit te bouwen. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat in Casablanca werk vond van 1998 tot 2012. Bovendien wonen uw broers M. en A. in Tanawin en hebben ze er beiden werk (CGVS, p. 6). U toonde niet aan dat u als Marokkaans staatsburger niet de mogelijkheid zou hebben om in het legale circuit in uw land van herkomst werk te vinden (CGVS, p. 18).

Tot slot wijst u nog naar het gegeven dat u getrouwd bent en van uw vrouw houdt (CGVS, p. 18). U zei echter aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u gescheiden bent (CGSV, p. 5), wat ook blijkt uit uw administratief dossier. U gaf aan niet akkoord te zijn gegaan met de echtscheiding. Hoe dan ook, dergelijke problemen zijn van familiale aard en ressorteert niet onder de Vluchtelingenconventie.”

4.3. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen, te verklaren of te weerleggen.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van voormelde bevindingen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Door louter te stellen dat er rekening moet worden gehouden met *“zijn oprechte verklaringen aangaande de (doods)bedreigingen aan zijn adres”* en dat *“uit niets blijkt (...) dat verzoeker een ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd”*, brengt hij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de verschillende bevindingen in de bestreden beslissing omtrent zijn beweerde problemen met S. en haar broers kunnen verklaren of weerleggen, maar gaat hij er integendeel geheel aan voorbij.

Inzake de bewijslast wordt nog benadrukt dat deze in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Het weze herhaald dat het aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De Raad kan hier slechts vaststellen dat verzoeker er, gelet op de pertinente en terecht vaststellingen in de bestreden beslissing, niet in is geslaagd de door hem voorgehouden problemen met S. en haar broers aannemelijk te maken. Uit niets blijkt dat verzoeker een onmogelijke bewijslast werd opgelegd; bovendien laat hij na in concreto toe te lichten op welke wijze en waarom in zijn geval een te hoge bewijslast zou zijn opgelegd. Verzoeker beperkt zich tot theoretische overwegingen maar betreft deze niet op de omstandigheden van zijn eigen geval.

Verzoeker toont aldus op generlei wijze aan dat de bestreden beslissing verkeerd zou zijn of zou stoelen op een verkeerde feitenvinding of op een verkeerde juridische redenering. Evenmin preciseerd hij welke gegevens of elementen hadden of zouden moeten kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Na lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing verkeerd, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing bij en neemt deze integraal over.

Bij gebrek aan bewijskrachtige elementen alsook samenhangende en aannemelijke verklaringen, gelet op het laattijdig indienen van zijn beschermingsverzoek zonder verschoonbare redenen en nu verzoekers algemene geloofwaardigheid niet vaststaat, is er niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Gelet op voorgaande vaststellingen, treedt de Raad de verwerende partij bij in haar terechte beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn relaas en beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en dat hij zich evenmin kan steunen op deze elementen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt verder geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon bij een terugkeer naar Marokko.

5. Beoordeling in het licht van de artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Er zijn immers geen elementen waaruit zou moeten blijken dat er in Marokko sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan. Met de loutere bewering dat er willekeur en wetteloosheid heerst, wat overigens niet wordt gestaafd met enig bewijskrachtig element, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Marokko en zijn regio van herkomst reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door een protection officer van het CGVS werd gehoord via het systeem van videoconferentie. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles met bijstand van een tolk die het Arabisch machtig is. De verwerende partij heeft zich verder voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

M. MAES